

vi endogsaa have taget den til Samraad. Forretningsgangen med Andragender i Finansudvalget er jo den, at naar blot et eneste Medlem ønsker det, modsætter ingen sig, at vi faa en Sag til Samraad, saa at vi faa at høre, hvordan Ministeren stiller sig til Sagen. Det ærede Medlem maa virkelig ikke tro, at vi have stillet os specielt uvillig i denne Sag.

Til det ærede Medlem for Aarhus (Harald Jensen) vil jeg sige, at det er jo ikke rigtigt, naar han anfører, hvad ogsaa den ærede sidste Taler sagde, at Bidsraget borttages lige pludseligt. Nej, Ministeren oplyste jo, hvad der ogsaa kan ses af Andragendet, at man ikke pludselig har sagt: Nu kan han ikke faa mere. Det er netop det, der ikke er sket, og det oplystes ogsaa af Ministeren. Det forbauser mig virkelig, at det ærede Medlem blev ved at sige det, naar det af Ministerens Udsagn og Andragendet fremgaar, at det ikke er sket pludselig. Og det kan ikke nytte det ærede Medlem at henvise til den lange Række af videnskabelige Tidsskrifter, der faa Tilskud, fordi vort Folk og vort Sprog ere for smaa til, at de kunne trives uden det. Det er jo ikke som i de store Nationer, hvor 40—50 Millioner tale samme Sprog. Men her er der jo slet ikke Tale om noget videnskabeligt Tidsskrift. Ministeren har ogsaa Ret, naar han siger, at naar et Blad som Hr. Oehlerichs oprettes, maa det vise sin Levedygtighed ved at bestaa nogen Tid. Hvor mange Gange har ikke Socialdemokratiet beraabt sig paa, at deres Presse har en saa stor Udbredelse. (Afbrydelse: Skulle vi nu have den igen?) Jeg vilde have dyppet de Herrer i deres eget Fedt. Nej, Ministeren har Ret i, hvad han sagde, at Hr. Oehlerichs Blad ikke har kunnet staa paa egne Ben, uagtet det er mange Aar, siden Udgivelsen begyndte. Og det er saa meget mærkeligere, fordi der i de senere Aar er kommet en saa stærk Husmandsbevægelse; alt hvad der lugter af Husmand, er jo nu i høj Kurs.

Jeg vil slutte mine Bemærkninger med at sige, at det har altid været Skik og Brug her — paa en ganske enkelt Undtagelse nær, og det var under andre politiske Forhold —, at naar den paagældende Minister i Udvalget erklærede, at han ikke kunde tage mod Henvisningen, henviste vi ikke, medmindre vi vilde have et storpolitisk Nummer ud af det. Vi have jo ingen Magtmidler, og særlig have vi jo ingen Grund til at henvise mod Ministerens

Villie nu, da vi have Ministre, som vi i det hele og store ere enige med. Naar vi tilkalde dem til Samraad, og den Minister, der har Ansvaret, siger, at den Henvisning vil han helst være fri for, saa vil jeg sige, at naar der ikke staa alt for store Ting paa Spil, ville vi ikke foreslaa Andragendet henvist. (*Bluhme*: Er det mig, det ærede Medlem taler til?) Jeg taler kun i Almindelighed. Der er mange Andragender mellem Aar og Dag, som Udvalget kunde ønske at henvise, og det uden mindste politiske Hensyn. Men naar den paagældende Minister satte sig imod det, opgave vi det, for det kunde jo ikke nytte at lave Konflikt paa det. Derfor anbefaler jeg at stemme imod Henvisningen, idet der jo ikke kommer noget ud af den. Selv om vi nu henvise, har Ministeren jo ingen Forpligtelse til at udbetale flere Penge til Hr. Oehlerich, end han mener forsvarligt. Jeg kender ikke personlig noget til Hr. Oehlerich, jeg har ikke personlig noget imod ham, men efter de Grunde, som Ministeren har givet, anbefaler jeg, at vi følge ham.

Harald Jensen: Jeg skal ikke følge den ærede Ordfører paa den Vej, han var inde paa med at dyppe i Fedt. Jeg forstaar oprigtig talt ikke, hvad den ærede Ordfører sigtede til; men det kan jo være en Mangel hos mig, og jeg er saa beskedent at tiltræde denne Mangel ved min Opfattelsesevne. Men naar den ærede Ordfører vilde gøre det til en Forbrydelse at henvise et Andragende, som Flertallet ikke vilde være med til at henvise, fordi vi havde ingen Magtmidler, og det vilde ikke føre til noget, vil jeg dog sige, at vi have henvist adskillige Andragender trods det, at Ministeren nægtede at tage imod dem. (*Jens Bush*: For Eksempel?) Skødstrup have vi mange Gange henvist, og det skulde undre mig, om den ærede Ordfører ikke ogsaa havde været med dertil. Der er vist ogsaa noget med en Holdeplads nede ved Horsens, det er jeg nu ikke ganske sikker paa, men Skødstrup have vi henvist en 3—4 Gange.

Jeg synes, det er ganske naturligt, naar man er Mindretal i et Udvalg, og man har den Opfattelse, at ens Overbevisning er den rigtige, at man saa fører Sagen her ned i Salen, selv om Ministrene og Udvalgets Flertal ere imod det, for vi skulle dog aldrig komme bort fra, at vi i denne Sal ere den højeste Instans i dette Tilfælde. Vi skulle dog ikke komme bort fra dette, at hvis det her lykkedes at vinde